

גליון קמ"ג

שתיות מים סרוחים [ג'ורע בלע"ז].

היה פעם שני אנשים 'ראובן ושמעון' שהלכו ברחוב - בזמן שהיה פיצוץ נוראי בביוב, עם 'ריח ניחוח' נורא ואיום.

אמר ראובן לשמעון בבדיחות הדעת, אם תשתה כוס שלימה מהמים הסרוחים שיש כאן תקבל \$1000!

ברגע הראשון 'שמעון' היסס, לשתות כוס שלימה של מים סרוחים, הרי זה 'גועל נפש' נורא ואיום, הקאות מיידיות של כל הקישקעס...

אבל \$1000 זה סכום אדיר...
עצם את העיניים, סתם את האף [לא בירך] ושתה. (לא מברכים על דבר כזה, ומסתמא אסור לשתות מצד 'נשמרתם', וכל השקצ' וכדו').

טוב, ראובן עמד במילתו [צ"ע מצד דיני 'אסמכתא' ומשחק בקוביא וכדו] ושיולם \$1000...

עכשיו היה תורו של 'שמעון' להגיד ל'ראובן', אם תשתה אתה כוס 'מי שופכין' תקבל ממני \$1000!

ראובן היסס מעט, אבל \$1000 זה סכום אדיר, ושתה את הכוס...

ניגש אליהם 'לוי' - ואמר; שניכם שתיתם 'מים סרוחים', ונשאתם בלי דולר אחד...

מה נשאר? רק ה'מים סרוחים' וכאבי הבטן...
אומר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א:

אחי ורעי, האובי וידידי...
במה דברים אמורים, במחלוקת הקשה ובמילים פוגעניות, הגרועיים אלף אלפים מכוס מי שופכין...

מי שופכין חולץ הכאבים והגועל תוך שעות מספר, אבל מילים פוגעות וכדו', נשאר הפה טמא ומלכלך ונצח נצחים. [אאי"כ עושה תשובה גדולה המחוקת לכל].

לדוגמא: ראובן עולם בשמעון, זורק לעברו מילה. כלומר: ראובן [לא שמעון] שתה עכשיו כוס מי שופכין, המצחיקה [והיחית] אלפי מונים מ'כוס מי שופכין', והעניק לשמעון מיליון דולר [לספר את האוזן בלבד, אין ערך למצוות].

ה'חפץ חיים' כותב שכל המצוות שאדם המדבר 'לשון הרע' עוברת לחיבורו שדיבר עליו.

במקום ששמעון יסתכל עליו בחסר דעה ומשוגע, ששותה מי שופכין, הוא 'זורק' עליו מילה בחזרה. כלומר: הוא גם שותה עכשיו 'מי שופכין'... זה נורמלי?

ביום שיש האחרון ראיתי שלט ענק בכניסה לב"ב פרסומת של חברת אשראי, (בערך) כהאי לישנא: "חולם על נופש? הלוואה של 60,000 ₪ ב-84 תשלומים!!!! [כן! אמיתי!!!!]

והנה "כל השומע יצחק", האדם נוסע לנופש שבועיים שלוש, ואח"כ במשך שבע שנים (!!!) הוא צריך מידי חודש בחודש ולהחזיר את ההלוואה - כשהוא לא זוכר בכלל על מה הוא לקח את ההלוואה, היש טיפשות גדולה מזו?

על אחת כמה וכמה, במי ש[אינו] בולם פיו בשעת מריבה [ושאר פיתויי היצר]. ברגע קטן האדם נופל, ואח"כ הוא משלם את זה ב-84 תשלומים! היש סכלות גדולה מזו???? מרידה טובה מרובה, במי ששומר את פיו ולשונו בשעת מריבה...

ודברים נוראיים איתא ב'תנא דבי אליהו' (ווא, סוף פ"ט) אמרו: "מחלוקת בבית - סופו לחרב, מחלוקת בבית כנסת - סופו להתפורז ולא עוד אלא שסופו להשגם, מחלוקת בעיר - שפיכות דמים בעיר, שני תלמידי חכמים הדרין בעיר אחת וכן שני בתי דינין וביניהם מחלוקת - סופן למות, ולא עוד שמחלוקת בין דין חרבן עולם, תדע שכן הוא שכל זמן שיש שלום בפמליה של מטה יש שלום בפמליה של מעלה", עי"ש.

והוסיף על דבריו הרמב"ם (באגרותיו אל בנו): "אל תשקצו את נפשונכם במחלוקת המכלה הגוף, הנפש והממון... ראייתו בניס השחור, שפחפות נספו, עיריות נתערערו, קיבוצים נפרדו, חסידים נפסדו, אנשי אמנה אבדו, ונכבדים נקלו ונתכזבו בסיבת המחלוקת".

פרשת כי תבוא

תשפ"ג

דווקא אלול המקרטע שלנו - עושה הכי נחת רוח לאבינו שבשמים

מ"ה למעשה
התחזקות בעבודת ה'...
הלחץ מזה חודשי אבן מורן
ג' הדיני אבן קרלין, וכל מיני ישראל

עומדים אנו עכשיו בעיצומם של ימי האלול הקדושים.

והנה, "לב יודע מרת נפשו", כמה כל אחד רוצה שהאלול שלו יראה, ואיך האלול והחיזוק ועבודת התשובה שלנו נראים.

והדבר מתסכל, אנחנו כל כך רוצים, מתאמצים, שואפים, נלחמים בשביל להתחזק, ובסוף? כלום! גורגושיט! לא מרגישים שזה האלול שאני רוצה שיהיה לי...

הקשיבו נא לדברי חיזוק שאמר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (במעמד אלפי ישראל ורבינים חשובים, ליל ש"ק כ"תצא תשפ"ג - שבת שבע ברכות לבנו ר' יצחק אייזיק שליט"א, בבית המדרש הגדול וידנין ב"ב).

על שלושת הרגלים נאמר 'מה יפו פעמיו בנעלים בת נדיב'. ויש להבין מה פירושו של שבח זה של 'נעלים'? ובמדרש שואל: 'א"ר יודן, אפילו הדיוס מקלס בלשון זה, גנאי הוא לו, ואת אומר מה יפו פעמיו? דהיינו, המדרש מתקשה להלום את פירושו של השבח בו התעטר עם ישראל, שכביכול המנעלים שלו יפים בשלושת רגליו? היכן שמענו שמנעלים

שבח שכזה לבני אדם?
אומר הגה"צ פירוש נחמד מאוד לדברי הפסוק, ממרן הגרש"ז אויערבך זצ"ל, ולקח מוסר הגון בצידו.

מרן הגרש"ז זצ"ל אמר שמנעולם לא הבין כיצד הפסוק משבח את נעליהם של עם ישראל, עד שעלה בליבו ההסבר דלהלן. וכן הסביר הגרש"ז:

העלייה לרגל התחלקה לשני חלקים. האחד עם נעליים והשני בלי נעליים.

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

הקטע שבו הלך היהודי עם הנעליים היה מפתח יציאתו מביתו, עד שהגיע לשערי הר הבית, שם חלץ את מנעליו. והנה, בקטע הראשון, שבו היה עם הנעליים, התייסר היהודי על שעזב את מעונו על כל הממון שהיה בו, עם כל השדות

do548432274@gmail.com

ר' אמות של ה'לכה' הרב דוד מטיאס

תרומות ומעשרות - למעשה [חלק ב']

כפי שכבר נתבאר פירות וירקות שגדלו בארץ ישראל חובה להפריש מהם תרומות ומעשרות, וכל עוד לא הפרישו מהם תרומות ומעשרות נקראים הם "טבל" ואסורים באכילה, כדי להתייר את הפירות והירקות באכילה יש להפריש מהם: תרומה גדולה, מעשר ראשון, תרומת מעשר, מעשר שני או מעשר עני [בשנים א'-ב'-ד'-ה' למרן שנת השמיטה מפריש מעשר שני, ובשנים ג'-ו' למרן שנת השמיטה מפריש מעשר עני].

והנה שנה זו שנת תשפ"ג, שנת שנת תשפ"ד, הן שנת מעשר שני, ועל כן מכל גידולים המשתייכים לשנים אלו יש להפריש מעשר שני, בנוסף לתרומה גדולה, מעשר ראשון ותרומת מעשר. והנה בזמן בית המקדש היו מעלים את פירות המעשר שני לירושלים והיו אוכלים אותם שם בטהרה, אך בימינו אין מעלים את המעשר השני לירושלים, אלא פודים אותו על מטבע השווה פרוטה, ועל ידי הפדיון המטבע הופך להיות קדוש בקדושת מעשר שני, והפירות יוצאים לחולין ומותרים לכל אדם.

והנה פירות מעשר שני שיש בערכם שווה פרוטה אפשר לחללם על כל מטבע שיש בו שווה פרוטה [ובלבד שיהיה בשימוש באותה מדינה], אולם במקרה ויש בידו פירות מעשר שני בערכם פחות משווה פרוטה, לא ניתן לחללם על מטבע "רגיל", אלא צריך לקחת מטבע [בעל ערך של כמה פרוטות] שכבר חילל עליו מעשר שני השווה פרוטה או יותר, ולהוסיף לחלל על אותו מטבע את הפחות פרוטה פרוטה שיש לו כעת, וכן יש להקפיד שדרגת החיוב של הפירות שבה לחלל כעת תהיה שווה לדרגת החיוב של הפירות שחוללו על אותו מטבע, וכן שהפירות שחוללו על אותו מטבע היו מטבל ודאי ולא ספק, ומטבע זה הוא הנקרא "פרוטה חמורה".

ולכן מי שאין ברשותו "פרוטה חמורה" רוצה להפריש תרומות ומעשרות מפירות וירקות שאין בשווה המעשר שני שלהם שווה פרוטה, אין לו להפריש תרומות ומעשרות בנוסף ובאופן ההפוך המצוי, אלא העצה במקרה כזה היא לבקש רשות מאחר שיש לו פרוטה חמורה ולחלל על שלו, או להצטרף לכנוני לקרן המעשרות ולחלל על הפרוטה חמורה שברשותם. ולאחרונה נודע לי שישנה גם אפשרות למי שנקלע למצב בו צריך לחלל מעשר שני על פרוטה חמורה [ואין ברשותו פרוטה חמורה, ואינו מנוי לקרן המעשרות] שיכול להצטרף לכנוני חד פעמי ללא תשלום "משמורת המעשרות", ולחלל המעשר שני על הפרוטה חמורה שברשותם. כדי להצטרף לכנוני חד פעמי יש להתקשר ל"משמורת המעשרות" בטל' מספר: 073-750-7575 שלוחה 4, לפעול על פי ההוראות. [יש לציין שבדרך כלל ברוב רובם של המקרים המעשר שני שווה פרוטה ברוח, אולם הדבר מצוי לפעמים במי שמתארח ומתבדד בפרי בודד או סלט ירקות וכדו', וחושש שהפירות והירקות נקנו ממקום שאין בו השגחה כראוי על הפרשת תרומות ומעשרות - ורוצה לעשר מספק, שבמקרים אלו מאחר ומפריש מכמות קטנה מצוי לפעמים שלא יהיה שווה פרוטה במעשר שני, ויזדקק לפרוטה חמורה].

הקטע השני כשהגיע כבר לבית המקדש, והיה ללא מנעליו? לכאורה היינו אומרים שהשלב בו הגיעו כבר העולים אל בית המקדש, יקבל עדיפות ראשונה במעלה אצל הקב"ה, שהרי אז התעלות היתה בשיאה, והאדם היה דבוק בקונו בצורה נפלאה!

אבל מה לעשות, ממשיך הגרש"ז ואומר, שהשי"ת בעצמו העיד ואמר 'מה יפו פעמיך בנעלים!' אני מעריך יותר את קטע הדרך שבו הלכתם לבית המקדש, כשנעליכם ברגליכם, והיו לכם ייסורים בעניין הממון, ובכל אופן לא התייחסתם לטענותיו של היצר הרע שניסה לפתותכם לחזור הביתה, אלא המשתכם ללכת לבית המקדש, וסמכתם עלי שאשמור על הממון שלכם, כפי שהבטחתי בתורת.

הנפילות והירידות, קמים מאוחר, אין חשק, עייפים, לא מרגישים את קרבת ה' וכו' וכו'.
זה שובר אותנו... אין יכול להיות שככה הוא באלול??
ואומר לו הקב"ה: "מה יפו פעמיך בנעלים!"
דווקא שאתה עובר את הנסיונות והקשיים, אז "יפו פעמיך", כי מלאכים בלי יצר הרע יש לי רבבות בשימים...
נתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, דווקא 'כי הוא ידע יצרינו', והעיקר זה על המלחמות.
[הוסף הגה"צ: שכמובן צריך לנסות לעשות כל שביכולתנו כדי לא ליפול, כגון "לישון מוקדם בשביל לקום מוקדם וכו'...", אבל... אם נפלנו באשפתנו או שלא, עלינו לקום ולהתחזק, ולדעת שדייקא אז יש נחת רוח הכי גדולה למי שאמר והיה העולם...].

החברה-קדישא הוותיק מהמרכז, ישאל אותו: אולי הוא בקי בסדרי הקבורה לפי 'מנהגי רומניה'?

הרב גרוסמן פנה אליו לאלתר ושאלו, והלה אכן השיב בחיוב.
○○○

גלגלה ההשגחה שעיתוי פטירתו של הגבאי היה בדיוק בזמן שבו שוהה בעיר, לזמן קצר, איש חברה-קדישא וותיק מהמרכז, כדי שיוכל לקבור אותו לפי סדרי-הקבורה של "מנהגי רומניה".

אז, אם תרצו: גלגלה ההשגחה שבדיוק בזמן שבו שוהה האיש במגדל-העמק, הולך הגבאי הוותיק לבית-עולמו, וכך צוואתו יכולה אפוא להתממש, בניגוד לכל דרכי-הטבע.

[מתוך הספר החיים "בוודאי גם שם 2" - סיפורי השגחה אישיים ומפתיעים מאת הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. ניתן להשיג בפלא': 0504116867...]

מ"ה למעשה

ניתן ללמוד מסיפור זה, עד כמה כל דבר מושגח "עד זיבולא בתרייתא" [עד גמר הקבורה] (גמ' ברכות ח.).

ניתן ללמוד מסיפור זה על 'תפילות' ובפרט בימי אלו, 'הרת עולם', 40 ימי הריון ולידת השנה החדשה.

רואים שהאדם הפשוט הצליח לפעול שיהיה לו קבורה 'לפי מנהגי רומניה', כי זה היה לו חשוב והוא ביקש את זה.

והדברים ק"ו, ומה בבקשה מבשר ודם ומוגבל ככוחו וביכולותיו כך, בבקשה מהקב"ה, בימי הרחמים והרצון, על אחת כמה וכמה וכמה, שניתן לבקש כל דבר ודבר, קטן כגדול.

לעברו בגלל לבנכם
התחזקות בעבודת הלב - זו תפילה
אלול - להיות חדרוי מטרה

סיפר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א: (ליל ש"ק כי תצא תשפ"ג - שבת שבע ברכות לבנו ר' יצחק אייזיק שליט"א, בבית המדרש ויז'ניץ ב"ב).

אחד ומיוחד מסדרי 'ברסלב' בדור האחרון, היה הגה"צ ר' בן ציון אפרט זצ"ל. 'לר' בן ציון אפרט היה מנהג לעשות את ה'התבודדות' [המקודשת בברסלב] בבית קברות. (איני יודע מה היה טעמו, ואין זה משנה כ"כ).

היו כמה חברה' צעירים שהעניין לא מצא חן בעיניהם כל כך... לעשות התבודדות ולצעוק בבית קברות? לא מתאים. והם החליטו 'לחנק' את ר' בן ציון. בלילה התעטף אחד מהם בתכריכין, והתחבא בין הקברים, וכשר' בן ציון התחיל לצעוק, הוא קם ממחבואו וצעד לעבר ר' בן ציון.

רק ר' בן ציון ראה אותו, הוא נתן לו 'בוקס' הגון, שיש בו כדי להמית... שאלו את ר' בן ציון; מהיכן היה לך אומץ? מי מעיז להתעסק עם מתים, או חשודים כמתים?

אמר להם ר' בן ציון, "פשוט!"

אם הוא מת שקם לתחיה ובא להזיק לי, אז בוודאי שמגיע לו 'בוקס'. ואם הוא חי שבא להפחיד אותי, אז מגיע לו שני בוקסים...

שואל ר' מיילך: אני לא מבין, הרי כל אחד מאיתנו שבאמצע הלילה היה רואה מת עם תכריכין מתקרב אליו, היה צריך פסיכיאטר למשך שנה לפחות, כיצד ר' בן ציון לא נבהל כלל מה'מת' החי?

עונה ר' מיילך: ר' בן ציון היה חודר מטרה! הוא ידע ש'ברסלב' חסיד' עושה התבודדות בלילה - יהיה מה שיהיה. ומשכך הוא בקושי ראה, ובוודאי שלא שם אל ליבו, את ה'מת' החי...

סיים ר' מיילך: כלפי מה דברים אמורים?

אנחנו עומדים עכשיו בימים הגורליים לפני שנת תשפ"ד, צריכים 'לבא אל המלך ולהתחנן מלפניו' על השנה החדשה, ואין לנו כוח, יש הרבה הרבה מניעות וטרדות...

צריך להיות כר' בן ציון, חודרי מטרה! אנחנו צריכים לפעול לשנה טובה, לנו ולכל כלל ישראל...

ואם תאמר יש הפרעות? ר' בן ציון יוכיח - שחודרי מטרה, לא מתייחסים למפריעים!!!

ביום מן הימים, כשהגיע לגיל שיבה, פנה הגבאי הרב חכמי לרב גרוסמן וביקש ממנו בקשה אישית. "יש לי בקשה חשובה", פתח-הדגיש. "הנה נא זקנתי. אשמח שאחרי פטירתי הרב יעשה כל מאמץ סדר קבורתי ייעשה על-פי מנהגי רומניה, שם נולדתי. הדבר הזה - בנפשי".

הרב גרוסמן שמע וכמובן הנהן בחיוב. "איני יודע מהם בדיוק מנהגי רומניה בסדרי הקבורה, אבל אעשה כל מאמץ כדי שזה יקרה", הבטיח.

○○○

חלפו ימים.

ביום מן הימים החליט רב העיר הגר"ד גרוסמן לערוך 'השתלמות' לאנשי החברה-קדישא המקומיים.

לשם כל הזמין אחד מנכבדי החברה-קדישא בזירה הארצית, יהודי עתיר ניסיון, שיחלוק מניסיונו הטוב ויעשר במידע מועיל שיכול לסייעם בעבודת-הקודש שלהם.

והנה, במקביל מגיעה הבשורה המצערת בפטירתו של הרב חכמי - הגבאי האהוב של ביהכ"נ יוצאי איופה שהלך לעולמו בשיבה טובה, שבע ימים ומעשים טובים.

הרב גרוסמן נאחז בבהלה. כיצד יימצא איש חברה-קדישא באזור שבקי בסדרי הקבורה לפי "מנהגי רומניה"?

ואז נצנץ בו הרעיון. הלא בדיוק נמצא כאן בימים אלו איש

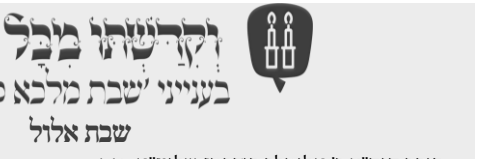

"לפי מנהגי רומניה" - הכל מושגח ועל הכל ניתן להתפלל

רבי ישראל חכמי היה גבאי בית-הכנסת לעולי רומניה במגדל-העמק שם מתפלל רב העיר הגאון המפורסם רבי יצחק-דוד גרוסמן שליט"א.

בית הכנסת דן הוקם בשנת תשי"ג והוא למעשה בית-הכנסת האשכנזי היחיד בעיר (מלבד בית-הכנסת של קהילות חב"ד וכדומה) חשיבות גדולה ניתנה ע"י המקימים למפעל ההנצחה של קורבנות השואה בהיות רבים ממתפלליו ניצולי שואה.

לאחר שרבים ממתפלליו הלכו לעולמם, הגיע 'דור ההמשך' ורב בית הכנסת הינו, כאמור, רב העיר הנועד, הגאון הרב יצחק דוד גרוסמן, שמדריך את המתפללים על כל צעד ושעל.

שבת אלול

סיפר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א: (ליל ש"ק כי תצא תשפ"ג - שבת שבע ברכות לבנו ר' יצחק אייזיק שליט"א, בבית המדרש ויז'ניץ ב"ב).

היה פעם במוצאי שבת 'סליחות' שקבוצת חסידים מחיפה, רצתה לנסוע ל'סליחות' ראשונות לאדמו"ר, אך הטנדר שהוזמן התקשר שקרתה לו תקלה במנוע, והוא לא יכול לבא.

התחילו נסיונות להשיג מחליף, אך לא השיגו כלום. להפסיד סליחות ראשונות אצל האדמו"ר? לא יעלה על הדעת [שום סליחה לא תכפר על זה...], מה עושים?

ברשות אחד מהם היה רכב של 5 מקומות, הסתכלו כולם על הנהג, שהסתכל עליהם בחזרה, ו... רגע כמימרה, כל ה-15 איש היו בתוך הרכב, בדרך לאדמו"ר ב'בני ברק'.

לרוע מזלם, רכבם עבר ליד ניידת משטרה, שראה רכב שכמעט נדבק לכביש מרוב כובד, והוא החליט לעצור אותו, השוטר המשתאה מתחיל לספור, 1,2,4,6,8,10,11,12,13,14,15, והשוטר עמד להתעלף, דבר כזה הוא לא ראה בחייו, הוא מייד שלל את רשיון הנהיגה של הנהג, תוך זימון לבית משפט שם יוחלט על העונש הכבד שיוטל על הנהג...

למעשה הגיעו לסליחות לאדמו"ר [איני יודע אן], ואחרי הסליחות נכנס החסיד לאדמו"ר, ואמר שהוא צריך ישועה גדולה, וסיפר לו את כל אשר קרהו... האדמו"ר נוף בו, איך אתה עושה דבר כזה? זה 'סכנת חיים' החסיד קיבל על עצמו לנהוג אך ורק כחוק, והאדמו"ר נתן לו יעצה.

בגיע מועד המשפט התייצב החסיד ב'בית המשפט', והשוטר עומד על דוכן העדים ומעיד שהוא ראה במו עיניו איך ברכב הקטן היו 15 אנשים...

מה יש לך לומר להגנתך? שאל השופט... אמר החסיד את עצת האדמו"ר: תראה אדוני השופט, הבאתי את הרכב כאן לבניין בית המשפט, בחניון למטה, אני רוצה שכבוד השופט ירד לרכב, וינסה לראות אם שייך להכניס לתוכו 15 אנשים...

השופט הסכים, וכל הפמליא - השופט, הקטיגור הסניגור השוטר וכו' ירדו לחניון בית המשפט.

ביקשו מאנשים חולפים להכנס לרכב, כבר שהגיעו לשבע אנשים, לא היה נראה שניתן להכניס אדם נוסף, התאמצו ודחפו וגם השמיני נכנס, בכדי לדחוף את התשיעי זה היה מאמץ אדיר... אבל זהו! יותר מתשע אנשים לא היה סיכוי להכניס לשם גרגיר חול...

נו, פנה הנהג לשופט... יכול להיות שהיה ברכב 15 איש? צדק! אמר השופט! וכאי. [עדות שבטלה כולה בטלה מקצתה וכו']...

ביציאה מהאולם פנה השוטר אל הנהג, ואמר לו: "נצחתי", אבל עכשיו תודה על האמת [בלי הקללות ומצלמות] הרי שנינו יודעים שהיה 15 איש ברכב, כיצד הם עשו את זה???

אמר לו הנהג, "פשוט!" כשאני נסעתי לסליחות לאדמו"ר, כל ה-15 איש ידעו שהם מוכרחים להגיע לאדמו"ר לסליחות, לא שייך אחרת! והם התאמצו ונדחקו... אבל, כשלקחת סתם אנשים מהרחוב, למה שייסכימו להדחף ולהדחק? כל אחד שמר על עצמו שלא להמערך ולהדחק, ולכן נכנסו רק תשעה...
סיים הגה"צ: אלול, שבת קודש, אין שום תירוצים, מוכרחים שיהיה אלול רציני, מוכרחים שנה טובה, וכשבאמת רוצים - מצליחים!!!

חברות "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת]	נתן להרשם לקבלת העלון במייל a05548496676@gmail.com	דרוש תרומות להרפסת העלון נתן לתרום כבודים פלוס ב'קופת עלי באר'
יד - טז	בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676	הנצחה שבועית - 180 ש"ח
חלק בתרם לע"ג: משה בן חנום תורת. וזוגתו רחל זינת בת נובבר תורת.		80 אדור רכסים 100-1 ש"ח אוסף גליונות